

Äldste Carlos H. Amado

i de sjuttios kворum

Kristus Återlösaren

Återlösarens offer är till välsignelse för alla, från Adam, den första, till den sista av alla människor.

Jesus Kristus, Guds Son, föddes och dog under unika omständigheter. Han levde och växte upp under enkla förhållanden, utan materiella ägodelar. Han sade om sig själv: "Räv-arna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människosonen har inget att vila huvudet mot" (Luk. 9:58).

Han fick aldrig hedersbetygelser, förmåner eller erkännanden och behandlades inte som en betydande person av jordens dåtida politiska eller religiösa ledare. Inte heller satt han på de främsta platserna i synagogorna.

Hans budskap var enkelt, och även om många följde honom bestod hans tjänande alltid i att välsigna dem en och en. Han utförde otaliga underverk bland dem som tog emot honom som den som sänts av Gud.

Han gav sina apostlar myndighet och makt att göra underverk och större gärningar (se Joh. 14:12) än de som han själv utförde, men han delegerade aldrig förmånen att förlåta synder till dem. Hans fiender blev upprörda när de hörde honom säga: "Gå, och synda inte mer!" (Joh. 8:11) eller "Dina synder är förlåtna" (Luk. 7:48). Den rätten tillkom enbart honom eftersom han är Guds Son och eftersom han skulle betala för dessa synder med sin försoning.

Hans makt över döden

Hans makt över döden var en annan gudomlig egenskap. Jairus, en synagogföreståndare, bad "att Jesus skulle komma hem till honom. Han hade en enda dotter som var i tolvårs-åldern, och hon låg för döden" (Luk. 8:41–42). Mästaren hörde hans bön, och medan de gick kom en tjänare fram till Jairus och sade: "Din dotter är död. Besvära inte Mästaren längre" (Luk. 8:49). När Jesus kom in i huset bad han alla att gå ut och tog genast flickans hand och sade: "Stå upp!" (Luk. 8:54).

Vid ett annat tillfälle, när han var på väg till staden Nain, stötte han på en begravningsprocession och en änka som sörjde över sin ende sons död. Fylld av barmhärtighet vidrörde han bären och sade: "Unge man, jag säger dig: Stå upp!" (Luk. 7:14). När folket såg underverket utbrast de: "En stor profet har trätt fram ibland oss", och: "Gud har besökt sitt folk" (Luk. 7:16). Underverket var desto mer anmärkningsvärt eftersom man redan hade dödförklarat den unge mannen och var på väg att begrava honom. Det faktum att två unga människor hade uppväckts från de döda visade att han hade myndighet och makt över döden, något som fick de troende att häpna och smädarna att frukta.

Det tredje tillfället var det mest imponerande. Marta, Maria och Lasarus var syskon som Jesus ofta besökte. När man berättade för honom att Lazarus var sjuk stannade han två dagar där han befann sig. Sedan gick han till familjen. När han tröstade Marta efter hennes brors död vittnade han kategoriskt för henne och sade: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör" (Joh. 11:25).

När Frälsaren bad de sörjande att ta bort stenen från graven, viskade Marta förläget till honom: "Herre, han luktar redan, det är fjärde dagen" (Joh. 11:39).

Då påminde Jesus henne kärleksfullt: "Har jag inte sagt dig att om du tror, skall du få se Guds härlighet?" (Joh. 11:40). Sedan ropade han med hög röst:

"Lasarus, kom ut!"

"Då kom den döde ut" (Joh. 11:43–44).

Lasarus hade legat fyra dagar i graven. Det innebar att Guds Sons fiender stod inför ett ovedersägligt bevis som de inte kunde förbigå, bortförklara eller förvränga. Och "från den dagen överlade de" – vettlöst och ondskefullt – "om att döda honom" (Joh. 11:53).

Det nya budet

Senare firade den levande Kristus i Jerusalem tillsammans med sina apostlar sin sista påskhögtid, han instiftade sakramentets förrättning och gav dem budet att älska varandra genom uppriktigt tjänande.

Hans lidande i Getsemane

Det ädlaste uttrycket för hans kärlek till alla människor skedde sedan när han av egen fri vilja modigt och beslutsamt gick sin mest krävande prövning till mötes. Ensam

och övergiven i Getsemane trädgård upplevde han sitt svåraste lidande och blödde ur varje por. Han underordnade sig fullständigt sin Faders vilja och sonade våra synder, och han tog också på sig våra sjukdomar och bedrävelser för att kunna veta hur han ska bistå oss (se Alma 7:11–13).

Vi står i tacksamhetsskuld till honom och vår himmelske Fader eftersom hans offer är till välsignelse för alla, från Adam, den första till den sista av alla människor.

Frälsarens dom och korsfästelse

När hans lidande i Getsemane var till ända överlämnade han sig frivilligt till sina fiender. Förrådd av en av sina egna dömdes han skyndsamt, på ett sätt som var både orättvist och olagligt, i en rättegång som var både manipulerad och ofullständig. Den natten stod han anklagad för hädelse och dömdes till döden. Hans fiender hatade honom och törstade efter hämnd för att han hade vittnat för dem om att han var Guds Son. De sammansvor

sig för att få Pilatus att döma honom. Därför ändrade de anklagelsen för hädelse till uppvigling så att döden skulle ske genom korsfästelse.

Hans dom bland romarna blev ännu grymmare: Deras hån om hans andliga rike, den förödmjukande kröningen med en törnekrona, den plågsamma gisslingen och det utdragna lidandet vid den offentliga korsfästelsen, var en tydlig varning till alla som skulle våga förklara sig vara lärjunge till honom.

I varje ögonblick av sitt lidande visade världens Återlösare utomordentlig självbehärskning. Han tänkte alltid på att välsigna andra. Ömt och vänligt bad han Johannes ta hand om hans mor Maria. Han bad sin himmelske Fader förlåta bödlarna som korsfäste honom. När han hade fullbordat sitt verk på jorden överlämnade han sin ande till Gud och tog sitt sista andetag. Kristi fysiska kropp togs till graven och förblev där i tre dagar.

Återlösarens verk bland de döda

Medan hans lärjungar sörjde modlösa och led av ovisshet inledde vår Frälsare en annan del av sin Faders storslagna plan och tjänande på ett nytt sätt. Under

den korta tiden av tre dagar arbetade han outröttligt för att organisera det ofantliga verket att frälsa de döda. Det var bland de mest hoppningivande dagarna för Guds familj. Under det besöket organiserade han sina trofasta efterföljare så att de skulle förkunna återlösningens glada budskap för dem som i det här livet inte hade fått kunskap om den storslagna planen eller som hade förkastat den. Nu skulle de få möjlighet att befrias ur sin fångenskap och bli återlösta av de levandes och de dödas Gud (se L&F 138:19, 30–31).

Uppståndelsens förstling

När Kristus avslutat sitt verk i andevärlden återvände han till jorden för

att för evigt förena sin ande med sin kropp. Han hade visat att han hade makt över döden, men berättelserna i skrifterna om dem som han hade återgett livet före sin uppståndelse visar att de bara återvände till ett liv som hade förlängts på ett mirakulöst sätt. De skulle dö igen.

Kristus var den förste att uppstå för att aldrig mer dö, för att äga en fullkomlig, evig kropp. Som uppstånden visade han sig för Maria, som så snart hon kände igen honom började tillbe honom. Vår Återlösare gjorde henne med stor mildhet uppmärksam på hans nya och härliga tillstånd: "Rör inte vid mig, ty jag har ännu inte farit upp till Fadern" (Joh. 20:17). Det var ytterligare ett vittnesbörd om att hans verksamhet i andevärlden var verklig och nu slutförd. Senare sade han med ord som bekräftade att hans uppståndelse var verklig: "Jag far upp till min Fader och er Fader, till min Gud och er Gud" (Joh. 20:17). Efter att ha farit upp till sin Fader återvände han och visade sig för sina lärjungar. "Han [visade] dem sina händer och sin sida. Och lärjungarna blev glada när de såg Herren" (Joh. 20:20).

Återlösaren ska återvända

Jag vittnar om att Kristus ska återvända och komma på ett helt annat sätt än vid sin första ankomst. Han ska komma med makt och härlighet tillsammans med alla de rättfärdiga och trofasta heliga. Han ska komma som konungarnas Konung och herrarnas Herre, som Fridsfursten, den utlovade Messias, Frälsaren och Återlösaren, för att döma de levande och de döda. Jag älskar och tjänar honom av hela mitt hjärta och min bön är att vi ska tjäna glatt och hängivet och att vi ska förbli trofasta mot honom intill änden. I hans, Jesu Kristi namn, amen. ■

